

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389025248/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

foer ham en let Gysen; men han stræbte at dølge Frygten baade for Tjeneren og for sig selv ved et forceret Smil, og ved det i en ligegyldig Tone henkastede Spørgsmaal: om Sengen der ogsaa var lavet tilrette? Svaret lød bekræftende; thi den naadige Frue havde her altid for Nødstilfælde en opredt Seng, skjøndt den i Mands Minde aldrig havde været brugt. Da hun selv glemte Nøglerne til de andre Gæsteværelser, men fandt en saadan Forsigtighed unødvendig med dette, der kun indeholdt en Seng, et Par Stole og et Bord, og desuden ved sin aandelige Salvegarde ansaaes tilstrækkelig betrygget mod Tyvhaand: saa hjalp nu ingen videre Udflugter eller Indvendinger. Junkeren lod sig vise derop, og da Tjeneren havde klædt ham af og sat Lyset paa Bordet, gik han og lukkede efter sig.

Det var en mørkagtig Høstnat. Næret nærmede sig sidste Qvarteer; dets krumme Halvskive stod dybt paa Himlen, og skinnede ind ad Kammerets eneste høje og smalle Buevindue. Det blæste; Smaaskyer dreve – om Man saa kan sige – i hurtig, næsten regelmæssig Takt over Maanen; Skyggerne af dem gled, som Billeder i *Camera clara*, hen paa den hvide Væg, og forsvandt i Kammen. Blyvinduet klirrede under Vindstødene; det hvislede og peeh i Ruderne; det dundrede i Skorstenen; Kamindøren klappede. Junker Kaj var ingen Cajon; hans Hjerter sad vel endog saa temmelig nær paa det rette Sted. Men den Egenskab, som vi kalde *Mod*, er en ganske relativ Beskaffenhed, ligesaa mangfoldig og forskjellig i sine Ytringer, som i de Betingelser, af hvilke det afhænger. Manges Kriger, som uden at skjælv gaaer Kugler og Bajonetter imøde, skal ikke uden Hjerterebanken ene og i Mørke træde ind i en Kirke; og den, som frejdigen henter en Fane ud fra fjendtlige Skarer, vil maaskee ikke lade sig overtale til ved Midnatstid at hente Messebogen fra Alteret, eller en Hjerneskål fra Beenhuset. Soldaten, der staar som en Mand paa Landjorden, bærer maaskee paa det ham uvante frygtelige Hav. Og Sømanden, der smiler ad Storm og Bølger, bliver heel alvorlig mellem Bøsser og Sabler. Den, der commanderer et Regiment, har undertiden ikke Mod til at commandere en Kone; og en Anden, som har Konen under Pidsken, gaaer rød afvejen for enhver vred Mands Øjekast. Der gives dem, der ikke ere bange for Noget i Verden, undtagen for deres egen Samvittighed; Andre forstaae at kue denne Rebel, skjøndt de i alle øvrige Henseender have Hjerter som Harer. Ikke heller vor Junkers Mod var heelt og fuldkomment: han turde møde sin Mand, ride sin Hest –

om det saa var en Bucephalus – kort, han frygtede just ikke for nogen *levende*, eller rettere, *legemlig* Skabning; men for Aander havde han al mulig Respect. Tid og Omstændigheder, men især Værelsets Vanrygte, satte hans Blod i en hastigere Gang; og alle gamle Spøgelsehistorier fremstillede sig ganske ubudne for hans exalterede Indbildningskraft – Phantasm og Morpheus strede om hans Besiddelse; den Første havde Overmagten. Han vovede ikke at lukke Øjnene, men stirrede uafslædt paa den modstaaende Væg, hvor de uformede Skygger syntes efterhaanden at faae Skikkelse og Betydning. Under saadanne Omstændigheder er det en Trost at have Ryggen fri, og alle sine Fjender *en face*. Han rejste sig derfor overende, slog Gardinet ved Hovedgjerdet tilside, og saae sig tilbage. Sengen stod i et Hjørne; ved Fødderne, dog lidt fremad, var Vinduet; midt for Sengen den ene brede Væg, Kaminen og bag denne Døren. Hans Øjne gled forbi denne til Bagvæggen. Der hang et gammelt Skilderie, en mandhaftig Ridder i Staal og Plade, med et Ansigt saa stort som et Græskar, omhølet af tykke sorte Lokker. Ved dette dvælede hans spejdende Blik. Det viste sig og forsvandt, alt som Skyerne gik fra Maanen, eller bedækkede den. I det første Tilfælde syntes Ansigtet at udvide sig til et Smil; i det sidste at sammenskrumpes i skummel Alvorlighed. Maaskee en fordums Besidder af dette Herresæde, der nu under fremmede Ejermænd, efterat hans Slægt maaskee var uddød, havde faaet Plads i denne Afkrog og ved natlige Besøg hævnede sig over Efterkommernes ligegyldige og foragtelige Behandling. Som Skyggerne paa Væggen, jage Mod og Frygt hinanden i Junkerens Sjæl. Omsider forcerede han Modet, lagde sig ned, og overgav sig ganske i Morpheus Magt.

Efter den voldsomste Udmartelse sover Man ikke roligst. Maaskee havde han endnu ikke slumret en halv Time, da han vaagnede ved en Larm, som naar en rustet Dør laas oplukkes. Han aabnede uvilkaarlig Øjnene; de faldt paa den modstaaende Dør, hvor en hvid Figur viste sig og forsvandt næsten i samme Øjeblik – Døren gik til med en sagte Knirken. En snurrende Kulde løb over hans Hoved, hvilket vi udtrykke ved den Talemaade: *Haaret rejser sig*. Dog blev han endnu Herre over sin Frygt: Indbildningskraften havde endnu ikke ganske betvunget den kolde Fornuft. »Det kan have været Tjeneren» tænkte han, »som – endskjøndt afklædt – har villet eftersee, om Lyset var slukket.» Nogenlunde beroliget ved denne Hypothes, drog han sit Blik